

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 68. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593315696.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Denne Yttring og det besynderlige, pinte, halvvilde og dog endnu aandfulde eller skarpe Blik, hvormed han saae paa mig, fuldendte det 69 mismodige, nedslaaende Indtryk, Aftenen havde gjort. Enhversomhelst Stræben syntes forkastelig: at begrænde sig til det Jevne, Hverdagslige, var ikke tilstrækkeligt, og at ville Mere var latterligt. Jeg søgte at komme til Ro ved at høre Collegier og læse; men det var ikke nok til at udfylde min Tid og dæmpe min Uro, og saa søgte ogsaa jeg en Rus: kastede mig over Spil for at glemme og for at sløve den Intelligens eller den Længsel, der pinte mig. Det er rimeligt nok, at jeg kunde have fundet flinke og vakkre Studenter, hvis Omgang vilde have været mig til Nytte; men jeg søgte nu engang Intet ad den sædvanlige Vei. Det Eneste, jeg virkelig søgte eller længtes efter, Hende, hvis Billede var som Symbol paa alt Formaal og al Lykke, troede jeg ikke at kunne møde, før Noget var hændt mig til Erstatning for det, der var gaaet af; min Søster var langt borte; Valdemar beskæftiget med at tage Officiersexamen. Jeg behøvede just ikke at tvinge mig til Spillet; thi jeg havde en naturlig og heftig Tilbøielighed dertil og blev snart helt greben deraf. Det betog mig med en Magt, der ikke stod i Forhold til den synlige og haandgribelige Indsats. Der var et Symbol i Vinding og Tab; et Kort for eller imod mig kunde være ligesom Afsending fra Noget, der var skjult tilstede og tillige herskede i andre Retninger. Hele den Verden, jeg nylig havde villet erhverve ved Bedrift, var nu en ubestemt, drømmeagtig Existens, der flød i Atmosphæren og kunde komme tilsyne ved Tilfælde, ved en elektrisk Funke fra den hemmelighedsfulde Lykke. Den Forstand, der kan anvendes ogsaa i Hazard, kunde jeg ikke bringe tilveie, fordi jeg efter mine Omstændigheder maatte gjøre Regning netop paa det, som var allermindest sandsynligt. Naar et Kort var kommet saa mange Gange paa een Side, at der var al Chance for, at det skulde komme paa den modsatte Side, sagde jeg til mig selv: »Jeg faaer vor Gaard, hvis - -« og holdt imod Chancen. Tidt vandt jeg; men naturligvis tabte jeg ogsaa. I det Øieblik jeg vandt Penge, vare de en forunderlig Skat; naar jeg fik dem i Haanden, vare de forvandlede til en Ubetydelighed, men saae dog ikke ud som andre Penge. Rübezah! havde drillende forvandlet dem fra Guldmasser til tyndt Sølv; men Rübezah! havde dog rørt ved dem. Denne Spillets Poesi kunde dog heller ikke vare ved; undertiden tabte jeg saa følelig, at et Par Rigsdalers Gevinst vare mig en Slags Skjæbnens Velgjerning, en Almisse, den kastede til mig i min Forladthed, og endskjøndt jeg da mærkede, at en smaalig Begjærlighed fulgte med de store Drømme, kunde jeg 70 dog ikke rive mig løs; thi er man først kommen ind i Spil, udøver det en særegent forstandssløvende Magt, en blodhidsende, dæmonisk Tiltrækning.